

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: V.B.**, EV. č. ..., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha, Sevastopolská 16*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. OAM-104/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal blanketní **žalobu** proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 10.10.2017, a požádal o ustanovení Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem. Usnesením ze dne 24.7.2017, čj. 17A 84/2017-17, byl žalobci zástupcem ustanoven jmenovaný advokát.

Ustanovený zástupce v **doplnění žaloby** ze dne 15.8.2017 namítal, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že je ženatý a že jeho manželka i syn se v současnosti nacházejí na území České republiky (*dále jen „ČR“*), kde mají dlouhodobý pobyt. S ohledem na skutečnosti o rodinném stavu žalobce, které byly žalovanému při vydání rozhodnutí známy, je nepochybné, že bylo povinností žalovaného v rámci rozhodování o žalobcově zajištění zkoumat rovněž eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce rovněž uvedl, že ukončení pobytu na území ČR považuje za nepřiměřené z hlediska zásahu do svého rodinného a soukromého života vůči své manželce.

Při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince, uplatní se tedy analogicky ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán, a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života. Žalobce k tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2015, čj. 1Azs 20/2015-45: *„Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*

Žalobce uzavřel, že žalovaný byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života zvážit; jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí

zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že ustanovenému zástupci přizná specifikovanou odměnu.

Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1Azs 20/2015-45, na nějž bylo odkazováno žalobcem, vyplývá, že je nutné komplexně posoudit přiměřenost povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vůči soukromému a rodinnému životu žalobce. Žalovaný byl přesvědčen, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze všech v té době známých informací, přičemž posuzoval zejména imigrační historii žalobce, ze které jednoznačně vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově, a to s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet. Žalobce přicestoval na území ČR již v r. 2001 za prací, přičemž za celou dobu svého pobytu ani jednou nepožádal o jakýkoli druh pobytu v ČR, přestože věděl, že na území může pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Naopak si pro svůj pobyt na území ČR obstaral padělaný litevský cestovní doklad a řidičský průkaz, a to s cílem v případě potřeby oklamat státní orgány ČR. O mezinárodní ochranu poprvé požádal již r. 2001, přičemž mu tato nebyla udělena. Opakovaně požádal až po 13 letech nelegálního pobytu na území ČR, a to po svém zajištění Policií ČR. Dále z dostupných informací vyplynulo, že žalobce v minulosti opakovaně narušoval právní řád ČR, kvůli čemuž byl již v r. 2001 pravomocně odsouzen k trestu vyhoštění, které však nerespektoval a ČR neopustil.

Z výše uvedeného rozsudku dále vyplývá, že zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, přičemž v takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně. Přestože žalobce v průběhu správního řízení o správním vyhoštění uváděl, že je ženatý a na území ČR kromě manželky pobývá i jeho zletilý syn, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neuvedl k těmto osobám v daném řízení nic bližšího. Neuvedl jejich jména ani adresu, na které by s nimi měl pobývat. Posléze na tyto informace navázal v nynější žalobě, avšak s ohledem na v současnosti zjištěné informace během poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a v průběhu pohovoru byl žalovaný nucen konstatovat, že tyto informace nejsou pravdivé a jsou zcela účelové, neboť v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšlo najevo, že žalobce je svobodný a bezdětný. Na území sice pobývá dle jeho prohlášení jeho družka a její dospělý syn (nikoliv syn žalobce), avšak tato pobývá na území ČR taktéž nelegálně, přičemž v současnosti se nachází z důvodu zadržení v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný proto konstatoval, že v jejich případě nebude jejich rodinný život narušen, když je pravděpodobné, že oba budou muset území ČR opustit. Navíc žalobce si musel být vědom skutečnosti, že svůj rodinný život zakládá v době svého nelegálního pobytu a v době nelegálního pobytu družky, tudíž musel předpokládat, že dříve či později bude muset on i jeho družka vycestovat z území ČR a svůj rodinný život realizovat jinde. Žalovaný považoval uvedenou námitku za účelovou, snažící se opětovně oklamat správní orgán i soud.

Žalovaný dále uvedl, že z žaloby není zcela zřejmé, do jakého rozhodnutí směřuje, když žalobce uvádí: „... *ukončení pobytu na území ČR považuje za nepřiměřené z hlediska zásahu do svého rodinného a soukromého života vůči své manželce.*“ V případě rozhodnutí o zajištění cizince dle zákona o azylu však nedochází k ukončení pobytu žalobce na území ČR, nýbrž k jeho zajištění z důvodu přítomnosti a dostupnosti v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na imigrační minulost žalobce a jeho opakované porušování právního řádu a narušování veřejného pořádku ČR žalobce nedává dostatečnou záruku spolupráce se správním orgánem a případného respektování negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť z jeho jednání je zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat. Žalovaný byl přesvědčen, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívější nerespektování uloženého trestu vyhoštění a opakované podávání nepravdivých a zavádějících informací).

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud ze správního spisu doplňuje následující skutečnosti: Žalobce dne 17.6.2017 do protokolu mj. uvedl, že do ČR přicestoval v r. 2001 za prací. Téhož roku požádal o azyl, ten mu ale nebyl udělen. Žalobce si byl vědom, že v ČR nikdy neměl žádné vízum. Dále sdělil, že v ČR nemá žádné bydliště, kde by byl hlášen k pobytu, že je ženatý a má dospělého syna, přičemž manželka a syn jsou v ČR a mají zde dlouhodobý pobyt. Žalobce také uvedl manželku jako osobu, vůči níž by pocíťoval ukončení svého pobytu jako nepřiměřené

z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Dne 22.6.2017 žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková požádal o mezinárodní ochranu; žádost odůvodnil tím, že nesouhlasí „s rozsudkem soudu KRPA-285739-19/ČJ-2017-000022“, protože mu na Ukrajině hrozí nebezpečí; o azyl v ČR žádá z důvodu obav o svůj život. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 26.6.2017 vyplývá, že žalobce byl celkem dvakrát odsouzen k trestu vyhoštění – poprvé 30.4.2001 na 2 roky, podruhé 19.6.2017 na 48 měsíců. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 26.6.2017. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 28.6.2017 výslovně prohlásil, že je svobodný a bezdětný a při pohovoru téhož dne upřesnil, že v ČR má přítelkyni a jejího syna, svého nevlastního. Uvedl údaje své přítelkyně a prohlásil, že ona je tu nelegálně a je také v zařízení pro zajištění cizinců, její syn je už dospělý a je tu legálně. Při poskytnutí údajů k žádosti žalobce také upřesnil, že r. 2001 žádal v ČR o azyl, ale přestal jezdit do tábora, tak mu žádost zamítli.

Soud vycházel z toho, že zákon o azylu správnímu orgánu explicitně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života cizince. Nebylo možno odhlížet ani od skutečnosti, že podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se nejedná o neoprávněný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života, jestliže je přijaté opatření v souladu se zákonem, sleduje naléhavou společenskou potřebu a je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli (účelu).

V nyní projednávané věci byl žalobce zajištěn dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účelem tohoto ustanovení je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31 „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“ Mezi legitimní cíle vnitrostátního zákonodárství patří dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva udržování veřejného pořádku a kontrola vstupu a pobytu cizinců na území státu (srov. rozsudek ve věci *Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii* ze dne 12.10.2006, bod 81). Žalobce byl do zařízení pro zajištění cizinců umístěn poté, co žalovaný shledal jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany účelovou (podanou pouze s cílem vyhnout se svému vyhoštění nebo je pozdržet) a zároveň nepovažoval za dostatečné uložení některého ze zvláštních opatření, jak je upravuje § 47 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný přihlížel k důležitým aspektům žalobcova života na území ČR: k délce pobytu od r. 2001 bez jakéhokoli pobytového oprávnění; k odsouzení k trestu vyhoštění v dubnu téhož roku a v letošním červnu, který však nerespektoval; k podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v r. 2001 a skončení řízení r. 2004 z důvodu opakovaného nedostavování se žalobce k pohovorům; k žalobcovu prokazování se pozměněným dokladem totožnosti Litvy s jinou identitou.

V doplnění žaloby bylo odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1Azs 20/2015-45, konkrétně na bod 22 jeho odůvodnění (viz výše). Zástupce žalobce již však neuvedl následující bod 23 odůvodnění: „*Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočíst výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného*

života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.“

Lze shrnout, že žalobcův imigrační status na území ČR byl nejistý vlastně od samého počátku jeho pobytu na území ČR, když neměl upraven jakýkoli pobytový titul a již v dubnu r. 2001, tedy nedlouho po příjezdu do ČR, byl odsouzen k trestu vyhoštění. Naproti tomu žalobce v průběhu správních řízení a až do vydání napadeného rozhodnutí neuvedl žádné zvláštního zřetele hodné důvody, které by se vztahovaly k jeho rodinné situaci a s nimiž by se správní orgán tudíž byl povinen vypořádat. Tvzení žalobce o nepřiměřenosti zásahu vůči jeho manželce nebylo nijak hlouběji rozvinuto. Podstatu nepřiměřenosti zásahu způsobeného rozhodnutím o zajištění dle zákona o azylu žalobce v konkrétních rysech neosvětlil ani v žalobě. Pouhé odloučení manželů z důvodu zajištění jednoho z nich bez dalších přidružených okolností ještě neznamená nepřiměřený zásah, přihlédně-li se ke skutečnosti, že cizinec i v zařízení pro zajištění cizinců může přijímat návštěvy své rodiny (k tomu srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2016, čj. 5Azs 16/2016-32, a ustanovení § 134 zákona o pobytu cizinců). Vzhledem k vágnosti žalobcových tvrzení v rámci správních řízení nelze správnímu orgánu vytýkat, že se v rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o azylu nezabýval zásahem tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce žalovaného k takovýmto úvahám ani nenavedl. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné.

Nad rámec argumentace shora, která soud vedla k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, soud doplňuje, že v dalším průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany (během poskytnutí údajů k žádosti a během pohovoru) byl odporujícími si tvrzeními žalobce zpochybněn samotný fakt, zda žalobce na území ČR vůbec naplňuje svůj rodinný život, příp. s kým, když nejprve uvedl, že je svobodný a bezdětný (tj. nemá manželku ani syna, jak původně tvrdil), a posléze prohlásil, že má v ČR přítelkyni a ta má syna, jehož otcem však není žalobce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly ani jejich náhradu během řízení neuplatňoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 24.7.2017, čj. 17A 84/2017-17, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 15.8.2017) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (srov. § 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 11. září 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: L. K.